

бостта на бащинията. Майка и син бяха свързани не само от кръвното родство, тях ги сближаваше духовната общност, страстната обич към земята на която бяха израстнали, към песните слушани от деди и прадеди, към миналото на своя народ...

„България е най-хубавата земя на света..." – често казваше тя на момчето. То израстна с тази любов и не видя по-хубава земя колкото и страни да беше преброял по-сетне.

Една вечер Съба отиде да подири нещо в килерчето, за да приготви цяр за най-малкото си дете, което вече втора нощ плачеше и не мирясваше. Пална вощеница, почна да дири. На масата стоеше опушено фенерче и купчина изписани листове. Надникна в тях. И остана като закована. Иван не стоеше нощем в килерчето, за да чете скришом от баща си.

Той пишеше!

Майката веднага разбра великото чудо, което бе осенило техния дом. Иван щеше да стане поет. Той беше поет. И това, от рода на хаджи Никола, не съумяваше да изкаже с оскъдната си книжовност, а можеше най-лесно да излее с чудния си глас, нейният първенец, бъдещият велик български писател Иван Вазов, щеше да го раздаде на целия свят в безброй стихове, разкази, пиеси, повестите, романи, пътеписи. И всички щяха да узнаят това, което Съба не умееше да предаде на хартията:

„България е най-хубавата земя на света..."

Майката внимателно прочете заглавието на първата страница: „Светослав Тихо. Драма в стихове".

Взе листа откъснат от бащините тефтери. Изчете и втория, третия. Сърцето ѝ биеше сякаш щеше да се пръсне. От всичко, което бе чела до сега, това бе най-хубавото.

Всяка нощ Съба Вазова почна да ходи скришом да прочита всичко написано: Песни за Преславските развалини, за Крума